

DE EINDDELING OPGEJAAGD

KATHERINE APPLGATE

1

Eindeling

Lang voordat ik het woord hoorde, was ik het al gewend de laatste te zijn.

Ik was het onderdeurtje, de jongste en verreweg de kleinste van mijn zeven broers en zussen. Dat betekende dat ik als laatste mocht eten en drinken en als laatste werd beschermd.

Als laagste in rang van onze steeds kleiner wordende roedel aanvaardde ik mijn plek zonder wrok. Nou ja, zonder al te veel wrok.

Misschien was het niet meer dan eerlijk. Ik had veel tekortkomingen – dat kreeg ik in ieder geval vaak te horen.

Ik was te jong om slim en te klein om nuttig te zijn.

Mijn voeten waren groot en plomp. Ik struikelde erover bij het rennen.

Mijn vacht was smoezelig, en ik had geen manieren. Een keer had ik een hele antelerspoot opgegeten voordat ik aan de beurt was.

Ik was overdreven nieuwsgierig. Ik dwaalde te ver weg en vroeg me te vaak dingen af.

Kortom, ik was een teleurstelling in mijn enige levenstaak: mijn best doen stilletjes in leven te blijven, net als alle andere darienen.

Tegenwoordig was de kans dat je een dariene zag net zo groot als de kans dat je een eenhoorn kon aaien.

Onze roedel-oudste, Dalintor, tenger, met een witte snuit, praatte graag over een tijd dat onze voorouders in grote groepen over de Nedarraanse vlaktes zwierven, honderden darienen tegelijk. 's Avonds vormden ze dan familiegroepen die bij elkaar kwamen om wilde grassen en bessen klaar te maken of misschien een verdwaalde das of harkel te braden.

Maar dat alles was lang geleden. Nu waren er in ons deel van de wereld niet veel van ons over, één groep van vier families die met z'n allen bij elkaar kropen, zo gedwee als muisjes.

Ze verscholen zich voor mensen, die o zo onvoorspelbare roofdieren.

Ze verscholen zich zelfs voor de zon.

Sommigen zeiden dat er ver weg meer darienen waren, in berggrotten of op verre eilanden. Anderen zeiden dat die waarnemingen voortkwamen uit misplaatste hoop. Darienen werden vaak verward met honden. We lijken op het eerste gezicht ook erg op elkaar.

Maar honden kunnen hun duim niet bewegen zoals wij. Ze

kunnen niet rechtop lopen. Ze kunnen niet van boom naar boom zweven. Ze kunnen niet met mensen praten.

En – sorry, hoor – honden zijn niet bepaald de scherpste klauwen in een jachtpartij, als je begrijpt wat ik bedoel.

Hoe dan ook, of er nu meer van ons waren of niet, Dalintor was bang dat we binnenkort allemaal verdwenen zouden zijn, afgeslacht vanwege onze warme, zijdezachte vacht.

Net als de Carlisiaanse zeehond, waarop mensen net zo lang hadden gejaagd totdat ze uitgestorven waren.

Of de rode marlot, vernietigd door ziekte.

Of de blauwgekuifde zinguin, uitgeroeid toen hun territorium in de Oorlog-Lang-Geleden werd vernietigd.

Er leken veel manieren te zijn om de wereld voorgoed te verlaten.

We wilden niet geloven dat onze dagen geteld waren. Maar wat we wél wisten, was dat we ooit met velen waren, en nu met weinigen.

Mijn ouders waren bang dat ik als eerste van ons zou sterven wanneer er problemen kwamen, en ze wisten dat die er rap aan zaten te komen.

Ik was klein. En soms een teleurstelling.

Maar ik wist dat ik ook moedig kon zijn. Ik was niet bang om als eerste te sterven.

Wat ik niet wilde, was als laatste overblijven.

Ik wilde niet de eindeling zijn.

2

Bezoek van een paar botervleren

Het einde begon niet zo lang geleden, op de dag dat een paar botervleren op bezoek kwamen.

Vroeg in de middag hoorde ik ze voor het eerst. Op mijn tenen liep ik langs mijn slapende ouders, broers en zussen, die bij elkaar gekropen waren als één groot dier.

Hoewel darienen van nature geen nachtdieren zijn, waagden we ons pas ver na zonsondergang buiten. We waren bang voor de enorme katten die felivetten worden genoemd, die 's nachts op jacht gaan. Maar we waren nog banger voor stroppers en de soldaten van de Murdano, de vorst van Nedarra.

Toch was ik rusteloos. En ik wist zeker dat ik net buiten de deur iets had gehoord: lucht die onder zowel sierlijke als krachtige vleugels bewoog.

Mijn zus Liryga gaapte en deed een oog open. 'Ik heb zo'n honger dat ik jou wel zou kunnen opeten, Byx,' mompelde ze.

'Daar is ze te schriel voor,' zei mijn oudste broer, Avar.

Ik negeerde hun geplaag. Ik was het wel gewend mijn broers en zussen te negeren.

Het kostte wat moeite om me door de deur van ons nieuwste tijdelijke thuis te wurmen, een verlaten miraberenkorf. Het leek op een enorm wespennest dat op de grond was gevallen. Het had de vorm van een honingraat, met gaten zo groot als flinke keien, en glansde als rauwe honing in het licht, al voelde het keihard aan. Mijn vader zei dat de korf was gemaakt van vulkanische as, zwavel en aarde, vermengd met sap van de bullaboom.

Vroeger maakten darienen kringkampen op de vlaktes of weefden ze boomnesten wanneer ze door bossen trokken. Dat deden we niet meer.

Er waren veel dingen die we niet meer deden. Dat vertelde Dalintor, onze leraar en bewaarder van onze geschiedenis, ons in elk geval. Hij hintte op veel meer, maar sommige delen van het darienenverhaal waren te wreed voor onze jonge oren.

Boomnesten waren te zichtbaar en te kwetsbaar voor pijlen. Daarom trokken we van de ene plek naar de andere en schuilden we in grotten, diepe ravijnen, of tussen doornenstruiken midden in het bos. We lieten geen tekenen achter dat we er waren geweest, geen spoor van nesten of kampen. We sliepen onderaan steile rotsen, op afgelegen stranden en in de verlaten verblijven van andere wezens. Onze kleine groep had ooit de nacht doorgebracht in een grote verlaten jachthut.

Zo dicht was ik nog niet eerder bij mensen geweest, een van de zes grote, leidende soorten. Die zes – mensen, darienen,

felivetten, navrieten, terramanten en raptidonnen – werden ooit gezien als de machtigsten in ons land. Maar nu werden ze allemaal – zelfs de mensen – bestuurd door de tirannieke Murdano.

Ik was twee van de andere grote leidende soorten tegengekomen, meer niet. Ik had felivetten geroken, gigantische, elegante katachtigen die door de pikdonkere nacht zweven. (Niemand hoort ze ooit.) En ik had raptidonnen gezien, meesters van de lucht, die bogen trekken door de wolken.

Maar ik had nog nooit een navriet gezien.

En (gelukkig) ook geen zwerm terramanten.

Ook nooit een mens.

Toch wist ik wel wat over mensen. Dalintor had ons pups het een en ander over ze bijgebracht door stokfiguurtjes te tekenen op een gedroogd playablad. Hij leerde me dat mensen twee ogen hebben, een neus en een mond vol botte tanden. Ik leerde een heleboel over hun gewoontes, hun kleding, hun dorpen en steden, hun cultuur, hun wapens, hun talen en hoe ze tijd en afstand meten.

Het belangrijkste wat ik leerde was dat je mensen nooit moet vertrouwen en altijd moet vrezen.

Toen ik uit de miraberenkorf kwam, viel het zonlicht schuin op me.

Het geluid kwam dichterbij, en ineens zag ik ze boven de korf.

Botervleren!

Er waren er vier, makkelijk drie staarten breed en bijna net

zo lang, met glinsterende vleugels die regenbogen weefden van het licht dat door de bomen viel. Ze dachten vast dat hier nog miraberen waren, want botervleren hielden erg van honing. En ze waren ook nog eens goed in stelen.

Ondanks de straffe bries kostte het ze geen moeite geruisloos boven de korf te blijven hangen, als gigantische kolibries.

‘Byx.’ De stem klonk zacht, deels bezorgd en deels afkeurend. Ik draaide me om en zag dat mijn moeder bij me was komen staan. Ze zag er moe uit, haar donkergouden vacht was warrig en haar staart hing lusteloos omlaag.

‘Botervleren, Maia!’ fluisterde ik.

Ze volgde mijn blik. ‘Wat mooi. Ze zijn op weg naar het noorden, denk ik. Het is migratietijd voor ze.’

‘Ik zou willen dat ik ook kon gaan.’

‘Ik weet dat dit leven soms zwaar is.’ Ze streek over mijn rug. ‘Vooral voor jullie kleintjes.’

‘Ik ben niet klein.’

Mijn moeder gaf me een duwtje met haar neus. ‘Niet heel klein meer. Dat is waar.’

Ik zuchtte en leunde tegen haar aan. Ze was zo warm en vertrouwd als een zonnig plekje.

‘Ik verveel me, Maia. Ik wil plezier hebben. Ik wil mijn staart achterna zitten. Ik wil nieuwe dingen leren. Ik wil op avontuur gaan en moedig zijn.’

‘Je hoeft niet halsoverkop moedig te zijn,’ zei ze zacht. ‘Dat heeft geen haast.’

‘De groten noemen me onderkruipseel. En ukkie,’ jammerde

ik. ‘Ze zeggen dat ik te veel vragen stel.’ Ik vond het best fijn om medelijden met mezelf te hebben. ‘Ik haat het om mij te zijn.’

‘Byx,’ zei mijn moeder, ‘dat mag je niet zeggen. Je bent uniek op deze wereld. En ik vind het juist geweldig dat je zoveel vragen stelt. Zo leren we dingen.’ Even was ze stil. Toen: ‘Ik zal je iets vertellen. Iets wat de andere pups nog niet weten.’

Meteen spitste ik mijn oren.

‘Gisteravond hadden de volwassenen een bijeenkomst. We vertrekken hier bij zonsondergang. Richting het noorden, net als de botervleren. Myxo neemt de leiding. Ze zei dat we lang genoeg in de zuidlanden hebben rondgezocht.’

Myxo was onze verkenner. Ze had de scherpste neus en het beste instinct van allemaal in onze roedel, en ze had stad en land afgezocht naar meer darienen. Ook al hadden we gehoord dat er darienen waren gespot, het was altijd bij geruchten gebleven. Onze roedel bestond nu nog maar uit negenentwintig darienen.

‘Het is een grote verhuizing,’ zei mijn moeder. ‘Onze eigen migratie, zou je kunnen zeggen. We gaan op zoek naar de Eerste Kolonie.’

‘Dalintor heeft ons geleerd dat ze allang zijn verdwenen.’ Ik herinnerde me onze lessen over de Eerste Kolonie, de oorspronkelijke groep darienen die lang geleden naar Nedarra was getrokken. We hadden een gedicht over ze uit het hoofd moeten leren, een heel erg lang gedicht.

Ik hield meer van leren dan wie ook in ons gezin. Maar zelfs ik moet toegeven dat het misschien wel het saaiste gedicht was dat ooit was uitgesproken:

*Zing, dichtster, over de Ouden op weg naar betere oorden
Moedige darienen, over bergen gevaarlijk en guur
Over de ijsskoude wateren van het noorden
Naar Darienenbolme, levend eiland, als een juweel zo puur*

Dat is het enige wat ik me nog herinner. Als Dalintor ons geen landkaarten had laten tekenen terwijl hij het voordroeg, zou ik in slaap zijn gevallen, zoals de meeste andere pups.

‘Maia?’ vroeg ik. ‘Denk je echt dat er in het noorden nog een kolonie is?’

Mijn moeder keek over de weide naar het donkere, windelige bos, en zei niets. ‘Het zou kunnen,’ zei ze uiteindelijk.

Darienen liegen niet. Dat zou geen zin hebben, omdat we onwaarheden altijd opmerken. Niet alleen bij onze eigen soort, maar bij iedereen.

Geen andere soort kan dat. Dalintor noemde het vaak ‘onze lastige gave’, al begreep ik niet wat hij daarmee bedoelde.

Hoewel darienen niet liegen, hebben we toch soms... hoop.

‘Je denkt van niet?’ drong ik aan, ook al wist ik wel wat ze zou antwoorden.

‘Ja, lieverd.’ Ze fluisterde het bijna. ‘Maar misschien heb ik het mis.’

‘Dat weet ik wel zeker. Ik durf te wedden dat we honderden

darienen zullen vinden. Duizenden zelfs!' Ik hield me in. 'Het is toch niet verkeerd om hoop te hebben?'

'Dat is nooit verkeerd, Byx,' zei mijn moeder. 'Tenzij de waarheid je iets anders vertelt.' Ze gaf me nog een zetje met haar neus. 'Nu moet je terug naar bed. We hebben een lange nacht wandelen voor de boeg.'

De botervleren vlogen nog boven ons rond. Ze doken en wervelden net buiten handbereik. 'Nog een paar minuten, Maia,' smeekte ik. 'Ze zijn zo mooi.'

'Blijf niet te lang,' zei ze. 'En niet op onderzoek uitgaan.' Ze draaide zich om en aarzelde. 'Ik hou van je, pup van me. Vergeet dat nooit.'

'Ik ook van jou, Maia.'

Het duurde een hele tijd tot de botervleren verder vlogen. Misschien waren ze verrast omdat ze op een paar darienen waren gestuit. Of misschien genoten ze gewoon van de golven warme lucht die opstegen uit de door de zon beschenen korf.

Toen ik me omdraaide naar de ingang, trok iets vreemds mijn aandacht, iets wat ik niet helemaal kon plaatsen.

Het was niet precies een geluid of geur.

Meer een voorgevoel.

Ik deed een paar passen in de richting van de kleine weide die me scheidde van een donkere bomenrij. Erachter strekte de zee zich uit.

Ik rook de geuren op de striemende wind. De lucht zat vol met verhalen.

WELKOM IN HET KONINKRIJK NEDARRA

Byx is een Dariene, een hondachtig wezen, en de jongste van haar roedel. Vanwege de magische krachten die worden toegekend aan Darienes wordt haar soort opgejaagd in het door oorlog verseheerde koninkrijk van Nedarra.

Wanneer Byx op onderzoek uit is, wordt haar roedel vermoord en vreest ze dat ze de laatste van haar soort is, de eindeling. Zoekend naar een veilig thuis, stuit ze op legendes van andere verborgen Darienes. Onderweg ontmoet ze nieuwe bondgenoten – zowel dieren als mensen – en samen ontdekken ze een geheim dat elk schepsel in hun wereld zou kunnen bedreigen...

9 789030 504351

www.billybones.nl

**BILLY
BONES**

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

AVONTUUR

SPANNING

VERSLAVEND

